

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 377/2023-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mgr. Marek Benedik, s. r. o., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, IČO 47 247 959, v menej ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Marek Benedik, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sžk 10/2021 z 19. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 6 Sžk 10/2021 z 19. októbra 2022 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutie najvyššieho správneho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že Spojený stavebný úrad OcU v LIMBACHU (ďalej len „stavebný úrad“) viedol spojené územné a stavebné konanie (ďalej len „spojené stavebné konanie“) na stavbu „*Samostatne stojaci rodinný dom*“ (ďalej len „stavba“), ktorá má byť realizovaná na pozemku parcely registra „[REDAKOVANÉ]“ č. [REDAKOVANÉ] nachádzajúcej sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (ďalej len „stavebný pozemok“).

3. Vzhľadom na to, že sťažovateľ je vlastníkom susediacich parciel registra „[REDAKOVANÉ]“ (oddelených od stavebného pozemku iba pozemnou komunikáciou bez chodníkov), a to parcely č. [REDAKOVANÉ] a parcely č. [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], ako aj stavby rodinného domu stojacej

na predmetných pozemkoch, oznámil svojím listom „Oznámenie o účasti v konaní o umiestnení stavby a v stavebnom konaní“ doručeným stavebnému úradu 23. júna 2017, že je v zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) v spojení s § 59 ods. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) účastníkom predmetného spojeného stavebného konania.

4. Sťažovateľ sa domáhal postavenia účastníka konania z dôvodu, že (1) stavba, ktorá je predmetom spojeného stavebného konania, bude tiením zasahovať do jeho vlastníckeho práva a (2) stavebná činnosť na susednom pozemku môže obmedzovať sťažovateľa vo výkone jeho vlastníckeho práva, a to najmä zvýšením hlučnosti, prašnosti, obmedzením prístupu k jeho nehnuteľnosti a pod.

5. Počas výstavby skutočne aj došlo k obmedzeniu výkonu vlastníckeho práva sťažovateľa, pretože (1) počas pripájania susednej stavby do elektrickej sústavy bola nehnuteľnosť sťažovateľa odpojená od dodávky elektrickej energie, (2) počas dodávky stavebného materiálu do susednej stavby dochádzalo k znemožneniu výjazdu motorovým vozidlom z nehnuteľnosti sťažovateľa (sťažovateľ musel počkať, až sa stavebný materiál vyloží), (3) stavebná činnosť prebiehala aj do 23.00 h, čím došlo k rušeniu nočného pokoja, (4) stavebný odpad zo stavby bol skladovaný pred rodinným domom sťažovateľa.

6. Stavebný úrad začal v predmetnej veci *ex officio* konanie o nepriznaní postavenia účastníka konania sťažovateľovi, čo bolo následne vedené pod č. [REDAKOVANÉ], pričom toto mu bolo oznámené listom z 25. augusta 2017. Stavebný úrad v konečnom dôsledku rozhodol svojím rozhodnutím č. [REDAKOVANÉ] z 25. septembra 2017 (ďalej len „rozhodnutie stavebného úradu“) o vylúčení sťažovateľa ako účastníka konania zo spojeného stavebného konania. Dôvodom bola skutočnosť, že sťažovateľ nepredložil znalecký posudok, ktorý by preukazoval tienenie stavby sťažovateľa, a ostatné prípadné sťažovateľom tvrdené zásahy sú ošetrené platnými zákonmi, vyhláškami a platným územným plánom obce Limbach, a preto je vylúčené, aby došlo k zásahu do práv sťažovateľa.

7. Proti rozhodnutiu stavebného úradu podal sťažovateľ odvolanie.

8. Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím č. OU-BA-OVBP2-2017/104236/KVJ z 15. novembra 2017 (ďalej len „rozhodnutie okresného úradu“) zamietol odvolanie sťažovateľa a zároveň potvrdil rozhodnutie stavebného úradu, stotožniac sa s jeho dôvodmi.

9. Sťažovateľ proti rozhodnutiu stavebného úradu a proti rozhodnutiu okresného úradu podal správnu žalobu.

10. O podanej žalobe Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol najprv uznesením č. k. 6 S 16/2018 z 27. septembra 2018 tak, že konanie zastavil, keďže mal odpadnúť spôsobilý predmet konania. Predmetné rozhodnutie krajského súdu bolo na základe kasačnej sťažnosti sťažovateľa zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Sžk 4/2019 z 24. marca 2020, ktorým najvyšší súd prikázal krajskému súdu vec meritórne prejednať.

11. Následne na to došlo k opätovnému prejednaniu veci krajským súdom, ktorý svojím rozsudkom č. k. 6 S 94/2020 z 15. októbra 2020 (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“) správnu žalobu sťažovateľa zamietol.

12. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť.

13. Najvyšší správny súd napadnutým rozhodnutím kasačnú sťažnosť zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

14. Porušenie označených základných práv podľa sťažovateľa spočíva v tom, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho správneho súdu je arbitrárne, pretože sa riadne nezaoberal jeho námietkami a nevysporiadal sa s nimi.

15. Podľa sťažovateľa odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu je výsledkom takej interpretácie a aplikácie zákona, ktorá je v extrémnom rozpore s jeho zmyslom a účelom, a preto je napadnuté rozhodnutie najvyššieho správneho súdu svojvoľné a arbitrárne.

16. Sťažovateľ nebol povinný preukazovať, že jeho práva k susednej stavbe nemohli byť dotknuté. Dôkazné bremeno zaťažovalo správny orgán, ak sťažovateľa z konania vylúčil na tom základe, že k dotknutiu jeho práv nemôže dôjsť. Na takýto záver si mali správne orgány zabezpečiť zodpovedajúci zákonom predpokladaný podklad.

17. Správne orgány dôkazné bremeno, ktoré mal znášať niekto iný, preniesli na sťažovateľa. Pritom nesprávne rozloženie dôkazného bremena porušuje právo na súdnu a inú právnu ochranu. Stavebný úrad, naopak, všetku zodpovednosť za zistenie skutkového stavu veci preniesol na účastníka konania, čo je absolútne neprípustné a v rozpore so zákonom.

18. Sťažovateľ podotýka, že pre naplnenie definície účastníka územného alebo stavebného konania postačuje i len možnosť, že práva vlastníka susednej stavby budú dotknuté, a nie je podstatné, či k zásahu dôjde (napr. rozsudok krajského súdu sp. zn. 19 S 269/02), a preto záver, že je vylúčené, že práva vlastníka susednej stavby môžu byť dotknuté, musí byť bezpečne preukázaný. Inými slovami povedané, takýto záver musí byť opretý o dôkaz vylučujúci možnosť dotknutia práv nad akúkoľvek rozumnú pochybnosť. To sa v danom prípade nestalo, pretože v konaní správne orgány v súlade s § 36 správneho poriadku neobstarali znalecký posudok. Pritom z princípu objektivity, ktorá je atribútom každého konania, ktorého predmetom sú práva a právom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb, vyplýva, že ak je predpokladom základného práva alebo slobody občanov zodpovedanie otázky, na ktorú sa vyžadujú odborné znalosti, orgán verejnej moci si odborný podklad (znalecký posudok) zabezpečí (napr. nálezy ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 9/00 alebo sp. zn. III. ÚS 23/00). Je pritom zrejmé, že zodpovedanie otázky možného tienenia budúcej stavby, kde je potrebné zohľadniť aj projekt zelene, je závislé od odborných vedomostí z oblasti svetlotechniky. O tejto otázke si nemôže urobiť názor správny orgán sám.

19. Sťažovateľ v tomto kontexte poukazuje na nekonzistentnosť, ba až absurdnosť postupu správnych orgánov. Od sťažovateľa totiž požadovali predloženie znaleckého posudku, aby preukázal možnosť dotknutia svojich práv, teda že susedná stavba mu bude tieniť. Na druhej strane ale správne orgány si pre vylúčenie sťažovateľa z konania nezabezpečili žiadny znalecký posudok.

20. Správne orgány zaťažili sťažovateľa povinnosťou zabezpečiť znalecký posudok z oblasti svetlotechniky, hoci preukazovať opak toho, že práva sťažovateľa môžu byť dotknuté, zaťažovalo správne orgány.

21. Správne orgány vylúčili sťažovateľa z konania len na základe toho, že znalecký posudok nepredložil.

22. Tvrdenie, že účastníctvo v konaní nie je možné odôvodniť tým, že susedná stavba môže tieniť, je úplným popretím pojmu účastník konania, jeho zmyslu a účelu. V konaní nebolo preukázané znaleckým posudkom, že susedná stavba nebude sťažovateľovi tieniť nad rámec ustanovených noriem. Najvyšší správny súd uvedené tvrdí úplne svojvoľne.

23. Správne orgány sa nijakým spôsobom nezaoberali ďalšími argumentmi a námietkami sťažovateľa (hluk, prašnosť, pohyb stavebných mechanizmov, narušenie položených inžinierskych sietí a pod.), ktoré tak isto odôvodňovali skutočnosť, prečo sa rozhodnutie dotkne užívacích, resp. vlastníckych práv sťažovateľa. Stavebný úrad dokonca iba absurdne argumentoval tým, že všetky podmienky vydania stavebných povolení a rozhodnutí o umiestnení stavby a požiadavky na výstavbu sú regulované príslušnými právnymi predpismi, pričom z uvedeného dôvodu má byť zásah do vlastníckeho práva žalobcu vylúčený.

24. Nemôže byť na stavebnom úrade, aby tieto práva vykonával za účastníka konania a zároveň riadne plnil povinnosti správneho orgánu. Dá sa povedať, že tieto dve úlohy sa dokonca vzájomne vylučujú. Úlohou stavebného úradu v stavebnom konaní je predsa chrániť verejné záujmy, záujmy štátu a spoločnosti a zároveň všetkých fyzických osôb a právnických osôb. Ak má teda v konaní zabezpečiť primeranú rovnováhu v týchto právach a záujmoch, nemôže posudzovať, či sú alebo nie sú dané určité záujmy len jedného z týchto subjektov.

25. Krajský súd sa s postupom správnych orgánov a ich rozhodnutiami bez výhrad stotožnil. Jeho rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody a dôkazy vylučujúce to, že práva sťažovateľa by nemohli byť dotknuté.

26. Najvyšší správny súd sa rovnako bez výhrad stotožnil s rozhodnutiami správnych orgánov a rozhodnutím krajského súdu. Ani jeho rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody a dôkazy vylučujúce to, že práva sťažovateľa by nemohli byť dotknuté.

27. Podľa názoru sťažovateľa je arbitrárny záver najvyššieho správneho súdu, že nie je možné účastníctvo v stavebnom konaní odvodzovať z toho, že realizáciou jednopodlažnej stavby, ktorá spĺňa odstupové vzdialenosti, dôjde k tieneniu, zvýšeniu prašnosti, hluku, pohybu stavebných strojov na spoločnej prístupovej komunikácii.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

28. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom

súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

29. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím najvyššieho správneho súdu, ktorým bola zamietnutá kasačná sťažnosť proti rozhodnutiu krajského súdu.

30. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší správny súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozhodnutia s ústavou.

31. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu vyplýva, že sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ namietal, že krajský súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil ako účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ uplatňoval aj skutočnosť, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

32. Sťažovateľ odôvodnil kasačnú sťažnosť tým, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nesprávne aplikuje ustanovenia stavebného zákona v spojení s ustanoveniami správneho poriadku upravujúce postavenie účastníka stavebného konania. Sťažovateľ argumentoval, že v zmysle § 14 ods. 1 správneho poriadku je účastníkom správneho (a teda aj stavebného konania) každý, kto o sebe tvrdí, že rozhodnutím správneho orgánu môžu byť dotknuté jeho práva, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak (správnym orgánom). Za účastníka stavebného konania sa pritom považuje aj ten, koho stavba síce nemá spoločnú hranicu so stavebným pozemkom, no stačí, ak užívanie takejto stavby (bez spoločnej hranice) môže byť povolenou stavbou dotknuté. Táto skutočnosť priamo vyplýva z právnych noriem inkorporovaných v § 139 stavebného zákona určujúcich, čo možno v zmysle stavebného zákona považovať za susedné stavby. Podľa názoru sťažovateľa je potrebné jeho nehnuteľnosť považovať za susednú stavbu podľa § 139 ods. 2 písm. d) stavebného zákona. Správne orgány ani žiadna tretia osoba v konaní nepreukázali opak, teda to, že by sťažovateľ nemal byť účastníkom spojeného stavebného konania, resp. že by jeho tvrdenia boli nepravdivé.

33. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ďalej poukázal na to, že správny orgán nevykonal žiadne kroky a právne úkony k tomu, aby dostatočne zistil skutkový stav veci (teda či sú, resp. nie sú splnené podmienky na to, aby bol sťažovateľ účastníkom spojeného stavebného konania). Stavebný úrad, naopak, všetku zodpovednosť za zistenie skutkového stavu veci preniesol na sťažovateľa, čo je podľa jeho názoru absolútne neprípustné a v rozpore so zákonom. Sťažovateľ namietal aj skutočnosť, že stavebný úrad sa snaží stavať do pozície orgánu dozorujúceho nad zákonnosťou správneho (stavebného) konania. Podľa sťažovateľa to má byť sám účastník konania, ktorý sa rozhodne, v akom rozsahu bude brániť svoje práva, či uplatní alebo neuplatní námietky a či sám zastáva názor, že určitým konaním alebo rozhodnutím by mohli byť jeho práva akýmkoľvek spôsobom priamo dotknuté.

34. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu vyplýva, že účastník konania je v § 14 správneho poriadku definovaný kombináciou troch všeobecných kritérií a jedného špeciálneho kritéria. Vo všetkých prípadoch je znakom účastníka konania hmotnoprávny pomer

fyzickej osoby alebo právnickej osoby k veci, ktorá je predmetom konania. Inými slovami, správny poriadok síce vymedzuje, kto je účastníkom konania, no odpoveď na to, na koho sa táto definícia vzťahuje, dávajú predpisy hmotného práva. Až z týchto predpisov vyplýva okruh osôb, ktoré sú alebo ktoré sa môžu stať nositeľmi práv a povinností, o ktorých správny orgán rozhoduje. Správny poriadok priznáva postavenie účastníka každému, kto spĺňa procesné predpoklady, bez ohľadu na to, či v skutočnosti spĺňa aj materiálne predpoklady. Stavebný úrad je povinný v súlade s § 14 správneho poriadku priznať postavenie účastníka konania každému, kto sa toho domáha, a to až dotedy, kým nebude rozhodnutím z účasti vylúčený. Okruh účastníkov územného konania podľa § 34 stavebného zákona je vymedzený osobitne v konaní o umiestnení stavby, kde je to navrhovateľ, právnické osoby a fyzické osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám dotknutým podaným návrhom, vlastníci susedných nehnuteľností, t. j. nielen susedných pozemkov, ale aj susedných stavieb, čím sa docielila zvýšená ochrana ich vlastníckych práv. Pritom však musia byť súčasne splnené dve podmienky, a to existencia vlastníckeho alebo iného práva (§ 139 stavebného zákona) a tiež to, že toto právo môže byť návrhom priamo dotknuté (body 36, 39 a 40 odôvodnenia).

35. Najvyšší správny súd konštatoval, že stavebný zákon osobitne upravuje okruh účastníkov konania v § 59 stavebného zákona, preto sa neuplatňuje § 14 správneho poriadku. Okruh účastníkov je vymedzený tak, že pre postavenie účastníka konania nepostačuje vlastnícke alebo iné právo k susednej nehnuteľnosti, ale musí byť splnená aj podmienka, že vlastnícke právo alebo právom chránené záujmy alebo povinnosti suseda môžu byť stavebným povolením dotknuté. Túto otázku vždy posudzuje stavebný úrad podľa okolností konkrétneho prípadu a na základe toho vymedzí okruh účastníkov konania (body 42 a 43 odôvodnenia).

36. Najvyšší správny súd poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ nespĺnil zákonné predpoklady na to, aby ho bolo možné považovať za účastníka spojeného stavebného konania. Stavebný úrad vyzval sťažovateľa na predloženie dôkazu tienenia, na čo však sťažovateľ nereagoval, pretože tvrdil, že stavebný úrad má zistiť skutkový stav (body 45, 46 odôvodnenia).

37. Najvyšší správny súd ďalej uviedol, že nie je možné odvodzovať právo na účastníctvo v stavebnom konaní tým, že realizáciou jednopodlažnej stavby rodinného domu, ktorá spĺňa odstupové vzdialenosti rodinných domov podľa platných noriem, dôjde k tieneniu, zvýšeniu prašnosti, hluku, pohybu stavebných strojov na spoločnej prístupovej komunikácii (bod 53 odôvodnenia).

38. Najvyšší správny súd uzavrel, že po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu a súdneho spisu a po preskúmaní kasačnej sťažnosti dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná vzhľadom na skutočnosť, že námietky uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu (bod 55 odôvodnenia).

39. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd zrozumiteľne vysvetlil, prečo zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu.

40. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho správneho súdu podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené. Ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho správneho súdu.

41. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

42. Ústavný súd stabilne judikuje, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

43. Z relevantných častí napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu vyplýva, že odôvodnenie tohto rozhodnutia nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti správnych súdov a poskytuje odpovede na sťažovateľom nastolené otázky. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho správneho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii.

44. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie najvyššieho správneho súdu relevantný právny predpis umožňoval, preto napadnuté rozhodnutie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o kasačnej sťažnosti.

45. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozhodnutím najvyššieho správneho súdu došlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľa a jeho závery, ku ktorým v napadnutom rozhodnutí dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší správny súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľa. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených základných práv sťažovateľa nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovateľ formuloval v podanej kasačnej sťažnosti, posúdil najvyšší správny súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, a dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné zamietnuť. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

46. Ak najvyšší správny súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že kasačnú sťažnosť je potrebné zamietnuť, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho správneho súdu a základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

47. K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy je potrebné uviesť, že sťažovateľ namieta porušenie tohto práva v spojení s alebo vo vecnej nadväznosti (s rovnakou podstatou) na namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je z povahy veci zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto sťažovateľom označeného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

48. Ústavný súd uzatvára, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho správneho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľa, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

49. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu